

mindre än att den biträdande erhåller minst 150 R:dr om året, alltså ställes i full jemlikhet med hafvudläraren eller lärarinnan. Detta blifver en anledning till hinder att anställa sådana biträden vid småskolor, äfven om de kunde behöfvas, när byarne äro stora och barnen i småskolan många. Biträdesbefattningar mot en lägre afföning kunde annars vara förberedande för personer att sedan på egen hand mottaga lärarekallet.

Med anledning af hvad jag nu anfört vågar jag föreslå:

1:o. Att statsanslag af 75 R:dr måtte lemnas kommunerna till affönande af lärare eller lärarinna vid småskola, när denna skola är fast och undervisningen inom samma distrikt pågår minst 24 à 26 veckor af året och lärare (lärarinna) i lön uppbär minst 150 R:dr.

2:o. Att hälften af detta statsbidrag eller 37 R:dr 50 öre måtte beviljas hvarje biträdande lärare (lärarinna) vid småskola, vid hvilken är anställd en lärare (lärarinna), såsom förut sagdt är, under vilkor att, om skolan är fast, undervisningen pågår minst 24 à 26 veckor af året och hela lönen för året uppgår till minst 75 R:dr.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Anders Andersson

i Nyckelby.

N:o 41.

Af Herr **Anders Andersson i Nyckelby**: *Angående ändringar i gällande författning om bränvins försäljning, i syfte att inskränka rätten till dylik försäljning.*

Från flera delar af vårt land klagas öfver dryckenskapslastens tilltagande. En af orsakerna dertill torde vara att söka i de goda arbets-

Bih. till Riksd. Prot. 1873. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 4 Häft. 3

förtjenster, som för närvarande stå till buds. Det kan dock icke hvarken för den enskilde eller för samhället vara gagneligt, att hvad som under gynn samma förhållanden kan förtjenas genast varder af många förtärdt i svalg och dryckenskap. Mångfaldigt elände skall omsider deraf framgå. Det synes mig vara en samhällets pligt att komma de svaga till hjälp, när de sjelfva icke mäktat stå emot frestelserna. Med visshet kan antagas, att, om tillfällen att förstöra arbetsförtjensterna vore färre, skulle många bespara sig mera för kommande behof. Det är just en inskränkning af dessa tillfällen och frestelser, som, enligt min tanke, lagstiftningen både kan och bör åstadkomma; jag vill dertill söka lemna några antydningar.

Redan under sistlidne riksdag väcktes af mig motion om den förändringen om ölstugors hållande, att kommunerna skulle ega en större rätt att bestämma öfver desamma. Riksdagen fattade beslut i det fallet. Någon förordning till ändring har dock ännu ej afhörts.

Nödigt är ock, att bränvinsförsäljningen inskränkes. Till den ändan får jag föreslå, att sådan ej får i mindre parti än fatvis i hela kärll bedrifvas af andra, än dem kommunerna medgifva, och att hvarje försäljning till minderåriga, äfven då de sändas af äldre personer att köpa, måtte varda helt och hållet förbjuden vid äfventyr af all rätt att bränvinsförsäljning vidare utöfva.

Det kan tyckas, att jag vill lägga nog mycken makt i kommunernas händer; men då kommunerna i fränsta rummet få vidkännas de olägenheter, som med ölstugor och bränvinsförsäljning följa, och väl äfven på de skilda orterna bäst känna hvad som kan påfordras, synes mig ock böra lemnas dem de rättigheter, att de kunna vidtaga de åtgärder, som kunna vara erforderliga. Samhällets lagar böra vara sådana, att de ej lägga hinder i vägen att, gent emot egennyttan och lasten, befrämja tukt, ordning, nykterhet och sedlighet.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Anders Andersson

i Nyckelby.